



Петъръ Дачевъ — текстъ и рисунки

## Малкитѣ борци въ живота

Срѣщаме ги всѣки день на улицата: едни ни предлагатъ вестници, крещейки съ цѣло гърло; други ни сочатъ пращитѣ обуца, като удрятъ съ четката по своето сандѹче; трети ни навиратъ въ очитѣ кутийки съ дребна стока — шоколади, бонбони, картички, моливчета и тевтерчета; а четвърти бързатъ да ни предложатъ услугата на своитѣ нѣжни рѣце, за да ни освободятъ отъ нѣкой нашъ товаръ. Ние сме свикнали толкова много на тѣзи малки вестникопродавци, ваксаджии, носачи, цвѣтопродавачи и дребни търговчета, че не можемъ да си представимъ улицата безъ тѣхъ. Тѣ първи излизатъ на нея още при зори, грабватъ своята вестникарска стока и хукватъ изъ улицитѣ. Тѣхниятъ детски крѣсъкъ е първиятъ сигналъ на деня, който се пробужда. Вечеръ караулятъ до късно край кръчмитѣ, кафенетата и театритѣ, съ надежда да продадатъ нѣщо. И когато градътъ заспива, тѣ се връщатъ къмъ своитѣ домове въ крайнитѣ квартали, стискайки спечеленитѣ пари въ джеба си.

Ония деца, които иматъ родители да се грижатъ за тѣхъ, не трѣбва да гладатъ съ презрение на тѣзи бедни деца. Тѣ не сж уличници и не обичатъ просията. Повечето сж сирачета или иматъ болни и безработни родители, които не могатъ да имъ осигурятъ прехраната. Това ги принуждава сами да си потърсятъ прехраната чрезъ нѣкоя дребна работа на улицата, като се излагатъ често на студъ, дъждъ, вѣтъръ и жега. Много пжти ги виждаме клюмнали отъ умора или зъзнести отъ студъ, седнали на прага на нѣкой чуждъ домъ или изправени